

Spółeczny i prawny obowiazek reagowania na demoralizacje i przestępczość nieletnich.

Ustawa o postępowaniu w sprawach nieletnich z dnia 26 października 1982r. w art. 4 przewiduje:

§ 1 Każdy, kto stwierdzi istnienie okoliczności świadczących o demoralizacji nieletniego, w szczególności naruszanie zasad współżycia społecznego, popełnienie czynu zabronionego, systematyczne uchylanie się od obowiązku szkolnego lub kształcenia zawodowego, używanie alkoholu lub innych środków w celu wprowadzenia się w stan odurzenia, uprawianie nierzędu, włóczęgostwo, udział w grupach przestępczych, ma społeczny obowiązek odpowiedniego przeciwdziałania temu, a przede wszystkim zawiadomienia o tym rodziców lub opiekuna prawnego, szkoły, sądu rodzinnego, Policji lub innego właściwego organu.

§ 2 Każdy, dowiedziawszy się o popełnieniu czynu karalnego przez nieletniego, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym sąd rodzinny lub Policję.

Niewywiązanie się z tych obowiązków nie przewiduje żadnych sankcji prawnych, lecz jedynie sankcje moralne. Celem zawiadomienia jest podjęcie właściwych czynności przeciwdziałających demoralizacji. Osoba zawiadamiająca ma prawo do samodzielnych działań zapobiegawczych, np. zwrócenia nieletniemu uwagi, przeszkodzenie w dokonaniu czynu karalnego, przeszkodzenie w ucieczce.

§ 3 Instytucje państwowe i organizacje społeczne, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przez nieletniego czynu karalnego, ściganego z urzędu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym sąd rodzinny lub Policję oraz przedsięwziąć czynności niecierpiące zwłoki, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów popełnienia czynu.